

TASİM T. ALIAJ

GLADIATORI
I MUNDUR

891. P83 - 7

A 58

TASIM T. ALIAJ

S

Gladiator i mundur

~~F0578~~

20042

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

KAMPIONI I AUSTRALISË

Kamplonati po afrohej nga dita në ditë, ndërsa ne nuk kishim plotësuar ende peshat. Me të tjerat bëmë si bëmë, ama për peshën e rëndë meazallah se gjendej njeri.

Në fillim e patëm të vështirë edhe për uniformën sportive. Asnjë nga boksierët nuk pronte të dilte me të mbathura allafrënga dhe hajt t'u mbushje mendjen se sporti qe sport. Më në fund këtë bela e zgjidhëm duke dalë në ring me të mbathura treçerekshe (një pëllëmbë nën gju).

Sa për peshën e rëndë asgjë nuk po bënim dot. Morëm gjithfarë kandidatësh, por në peshim na dilnin të gjithë eksiq. E ku të gjeje atëherë një njeri aq të shëndoshë dhe aq të mbajtur!

Vetëm Zoti Ahmet Resuli mund të plotëson-te, me siguri, peshën e rëndë. Ai peshonte aq shumë, saqë trembte gjithë kuajt e arabave të Tiranës, të cilët sapo e shihnin, turfullonin dhe ngulnin këmbët për të mos i shkukur nga vendi. Por zoti Ahmet ishte deputet, dhe nuk para i vinte

ndoresh boksi. Tjetër gjë pastaj kur në parlament trashej puna sa nuk merrte vesh i pari të dytin. Atje ai për çdo të papandehur, kish bastunin me dru lisi.

Por ne e kishim vështirë të hiqnim dorë nga pesha e rëndë.

Një ditë shkova të qethem, si zakonisht, te xha Bequa. Po për habinë time, në vend të xha Beqos, gjeta një alamet binaje sa dy njerëz bashkë. U futa i hutuar në dyqan, ndërsa berberi më ftoi me dashamirësi të ulem.

— Më fal — i thashë, — po xha Bequa?

— Është si pa qejf. Unë jam i nipi, berber në Durrës. Erdha të rri ca ditë te xhaxhai. Sot dola për mos t'u larguar myshterinjtë.

— Ke bërë shumë mirë — i thashë dhe u ula si mbi gjemba. Por nipi i xha Beqos kish dorë të lehtë dhe gojën mjaltë. Kish mbushur tridhjet vjet, por shëndeti e tregonte më të madh. E shikoja me vëmendje.

— A je marrë ndonjëherë me boks? — e pyeta.

— Me boks? Jo, zotëri. Unë jam berber. Nuk di zanat tjetër. A të nxjerr ndonjë metelik ky zanat që më thua?

— Boksi nuk është zanat, por sport — e sqarova.

— Aha, qenka sport! Aq më keq. E ku kemi kohë ne të merremi me sport? Dhe ajo na duhet!

— Po sikur ta provojmë? — e pyeta i vendosur.

— Bah! Ç'më duhet mua ai sport kur kam zanat.

Aty për aty nuk bëra dot gjë. Po, kur shkova pas dite në stërvitje, u tregova shokëve dhe

trainerit për nipin e xha Beqos. Ata, të gëzuar, pas praktikës, e mbushën plot floktozen e xha Beqos. Filluan t'ja bënin mendjen sallatë berberit të ngratë.

— Do bëhesh kampion i vendit pa ngrënë asnjë grusht!

— Jo, për besë, një grusht me para e desha. Kam kalamaj.

— Ajo është punë, që rregullohet!

— Ti je i fortë, meqë gjithë ditën rri më këmbë!

— Ti me këto duar mund të mbytësh një dem!

Kështu, Ismailit, nipit të xha Beqos, iu mbush mendja të merrej me boks, katër ditë para se të hapej kampionati.

Ne bashkë me trainerin filluam ta udhëzonim të gjithë përnjëherë, duke dashur që ai të përfitonte sa më tepër. Por më tepër e hutonim. Kështu, atë që mezi ja fuste në kokë njëri, ja prishte tjetri. Por Ismaili ishte i urtë; ai nuk dinte t'ja prishte njeriut. Si t'i thoshnim ne bënte. «Më paçi në qafë» na tha vetëm një herë në fillim dhe pastaj bënte si i thoshnim.

Ismaili ish me të vërtetë i fortë, por ama tepër i ngathët. Duhej rrotulluar me motor. Nga teknika jo vetëm që ishte fare esëll, por asgjë nuk i futej në kokë.

U nisëm për në qytetin ku do të zhvillohej kampionati. Sa zbritëm, u interesuam për gjëndjen. Vetëm një ekip kish boksierë të peshës së rëndë, përveç nesh. Pra Ismaili, sapo zbriti nga maqina, e siguroi vendin e dytë në kampionat.

Ne pastaj filluam të interesoheshim për kundërshtarin e Ismailit. Dhe ja ç'mësuam. Ai sapo kish kaluar nga xhandërmaria në kasaphanë. Dy ditë para nisjes e kishin marrë për në boks. Edhe atij ja kishin trubulluar mendtë me titullin e kampionit.

— Ti, që me një dorë i ngul hanxharin për vdekje goxha bualli, të mos rrahësh një njeri!—i kish thënë, midis të tjerash, traineri i tyre.

Kështu edhe kasapi kish vendosur të merrte titullin kampion, duke i lënë për disa ditë thikët dhe hanxharët.

Ndeshjet, si gjithmonë, filluan nga peshat e para. U thyen hundë e turinj, si zakonisht; u duartrokitëm dhe u vërshëlyem.

Për ditën e fundit që lënë ndeshja e peshës së rëndë si dhe ceremonia e mbylljes së kampionatit.

Një ditë përpara kësaj, traineri ynë takoi, si rastësisht, kasapin.

I kish dhënë një cigare pastaj e kish pyetur si me mos përfillje.

— A je marrë ndonjëherë me boks?

— Jo. Po zotrote?

— Unë? He, he, unë me boksin e kamë nxjerrë bukën deri tani. Po ti, mor djalë i mirë, a e di se ke një kundërshtar shumë të fortë? Si guxon të matesh me të në ring, kur nuk qenke marrë asnjëherë me boks?

— Ashtu thua? — ja ktheu me gjysmë zëri tjetri. — Jo, more, pse, aq i fortë qënkërka kundërshtari im?

— Po! Ai s'ka as dy javë që është kthyer nga Australia. Atje bëhej boks, jo shaka. Kër-

ciste nofulla si të qe cifël. Dhëmbët të shkoqeshin si kokrra shege. Eh, të dëgjosh ç'tregon kundërshtari yt!

— Edhe ai ka shpëtuar gjallë? — pyeti me habi kasapi.

— Shpëtuar, the? Ai ishte kampion, mor bablok. Me atë s'guxonte kushdo të dilte në ring. Ai iua këndonte kulufruthin pa e zgjatur. Ai mërzhitet për kiamet në ring dhe zakonisht i jep fund pas katër apo pesë goditjesh. Ama po qe se kundërshtari e qëllon, tërbohët fare. Atëherë nuk e lë të dalë nga ringu pa e ngordhur me grushtë. Si e shqep mirë e mirë kundërshtarin kësisoj, del gjithmonë fitimtar. Ai në Australi ka qenë kampion i kontinentit.

— Ashtu, ë? Po pse ka ardhur këtej — pyeti me gjysmë zëri, si pa dashur, kasapi, në fytyrën e të cilit nuk kish mbetur pikë gjaku.

— U mërzhit! — thotë. — Pastaj ç'të bënte më? Para fitoi pa hesap. Asnjë boksier nuk guxonte të matej me të. Dhe ata pak, që kuturisinin, ai i kantandiste për ujë të kripur. Erdhi këtu që të shohë se mos vallë po gjendet ndonjë burrë nëne të matet me të. Sidoqoftë ti mos u mërzhit dhe mos u tremb kështu — i tha trainieri ynë kasapit, kur vërejti se atij sa nuk po i binte të hollët. — Ai nuk do të të qëlloj. Do ta porosit vetë. E shumta një ose dy grushte sa për t'u gjendur në muhabet. Veç ki kujdes të mos e qëllosh. Ndryshe, gjynah mos pastë. Po e qëlllove, ai pastaj nuk e mban dot veten. Ka mundësi që vetëm me një grusht të mos luash më nga vendi. Ai është tip nevriku.

Sapo që kasapi u nda me trainierin, bëri tutje

më të dalë të qytetit, me shpresë se mos gjente ndonjë maqinë për t'u kthyer me të shpejtë në shtëpi. Në djall të vente boksi bashkë me titullin kampion. Kish më tepër leverdi të ishte i gjallë se sa të thyente qafën qoftë edhe si kampion. Jo, mor byrazer. Njëqind herë më mirë me hanxhar në dorë. Të keqen e hanxharit. E kush bëhet burrë të të afrohet kur ke hanxharin në duar?

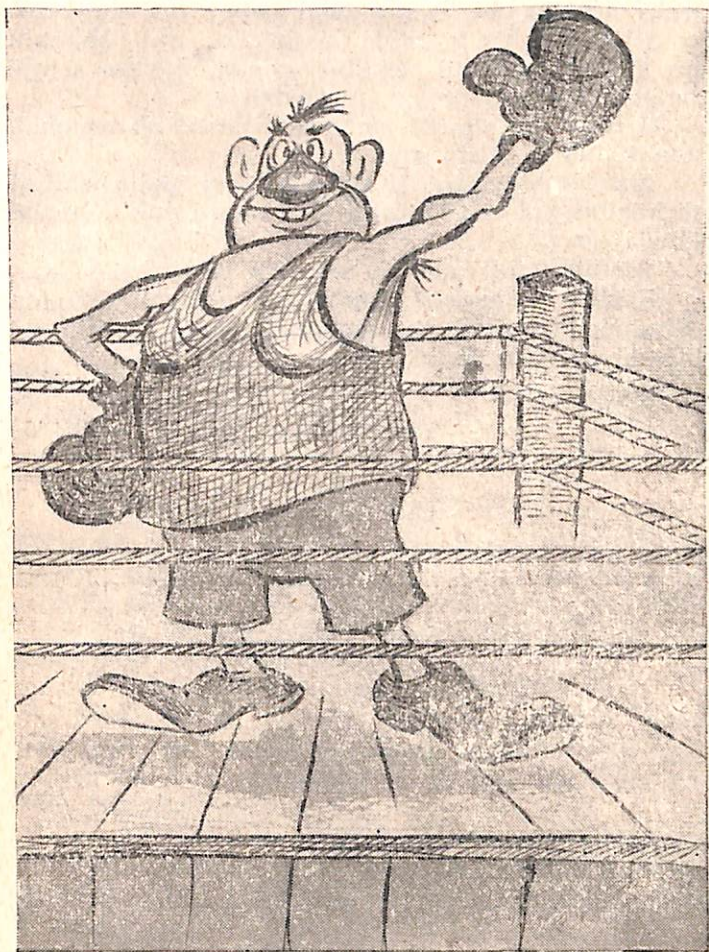
Por maqina s'para kish. Kasapit iu desh të presë shumë. Aty nga darka erdhi një kamioçinë. Kasapi i zuri rrugën. Shoferi mezi e ndali maqinën duke sharë e mallëkuar vënçe për këtë sjellje.

Kasapi u hodh në karroceri si të ish pendë. Por shoferi i donte paret në dorë. Në këto e sipër, mbërritën atje shokët e ekipit të tij që s'kishin lënë vend pa e kërkuar. Ata blokuan kamioçinën dhe, ca me të lutura ca me të shara, e morën para duarsh kandidatin për kampion, që u lutej në emër të të gjithë shënjtoreve ta linin të kthehej i gjallë pranë kalamajve.

— Amani, more vëllezër, vinin dorën në zemër! Kam tre çiliminj. Një djalë dhe tri çupa. T'ju vijë keq për mua. Ai do të më marrë shpirtin.

Por më kot, se shokët nuk e vunë dorën në zemër.

Të nesërmen salla ish plot e përplot. Zakonisht peshat e rënda tërheqin më shumë tifozë, ashtu siç zënë edhe më tepër vëllim në hapësirë. Sapo i thirrën emrin, Ismaili doli në ring i qeshur, sikur ta kishin thirrur atje që t'i rruante mjekrën dikujt. Vetëm veshja e tij nuk i ngjante asaj të berberit. Të mbathurat i vareshin deri në kupën e gjurit, duke ja shtuar më tepër elegancën. Të

dukej çudi se si ato dy këmbë të holla mbanin me sukses atë alamet barku, që i hapej rrathë-rrathë. Po ashtu krahët e hollë, si petësa, nuk shkonin fare me atë qafë të ngjallur, e cila ngjante si një stomak i dytë. Salla po duartrokiste.

U thirr dhe emri i partnerit, por ai po vonohej. Ismaili nuk e prishi gjakun.

Kundërshtari nuk dukej gjëkund. Salla u ngrit më këmbë nga të thirrurat. Por kasapi nuk donte të bëhej i gjallë.

Përfundimisht ai nuk foli fare në ring.

Kështu «kampioni i Australisë» u shpall kampion i Shqipërisë, vetëm pse mori mundimin të dilte në ring me kostum sportiv.